

Találkozás Szilágyi Áron olimpiai bajnokkal

Közös a szponzorunk, ez adta a találkozás apropóját.

Ugyannak a cégnek két különböző programja támogat minket hosszú évek óta. Őt a Tehetséggondozó, minket a Gyermekgyógyító Program. Ő sikereivel már eddig is bizonyította a tehetségét, idén meg aztán – London első aranyérmeseként - megkoronázta az eddigieket.

A mi sikereink kevésbé látványosak talán, s nem szereznek egy országnak örömet, mégsem kevésbé fontosak.

Gerincferdüléssel - és ennek kezelésekképp -műanyag fűzővel élni nem könnyű; viselni, elviselni ezt az eszközt és az éveket benne, nem kis erőfeszítést kíván testtől és lélektől.

A sportsikerek és a fűzős tinédzserek „megpróbáltatásai” között fellelhető tehát némi párhuzam: a küzdelem, a kitartás, önmaguk és a határok legyőzése, de hogy ezek a hasonlóságok elégnak bizonyulnak - a személyes találkozás tartalmassá tételére, azt előre nem tudhattuk.

Hét korzettet (fűzőt) viselő lány találkozott tehát Szilágyi Áron olimpiai, és világbajnok kardvívóval 2012.október 10-én.

A találkozásról az egyik kereskedelmi tévé néhány perces anyagot is készített.

Én azt tapasztaltam, hogy ha az olimpia idején vagy azt követő hetekben szóba került valamelyik magyar siker, mindenkinek volt egy története ezzel kapcsolatban. Ki mit csinált épp a közvetítés idején, hol értesült a jó hírről, hányan drukkoltak együtt. Szerintem nem vagyok egyedül, aki mániákus naivitással szeretnék hinni életem végéig abban, hogy az olimpia – minden doppingról, pénzről szóló pesszimista hír ellenére – ugyanaz még mindig, mint az ókorban volt. Valami, aminek az idejére felfüggesztették a háborúkat, s azegész világ lázban égett, ég azóta is. Összeköti, megmérgetti a nemzeteket, s elsősorban az örömről, az igazi versenyről szól, nem másról. Persze ki mit lát meg benne. 2012-ben Magyarországgal nem lehetett jobbat tenni, mint a londoni olimpia! Egy sajnós szétszakított, egymásra sárt dobáló, s mindenért panaszkodó nemzet két hétig együtt izgult, együtt örült és a fanyalgók is átérezték talán: jó magyarnak lenni!

Tavaly, amikor az idej táborunkra pályáztunk az említett szponzorunknál, már a pályázatban úgy jelöltem meg a tábor időpontját, hogy az véletlenül se essen az olimpia idejére (négy évvel ezelőtt komoly meghasonulást okozott, hogy a vízilabdadöntő helyett a gyerekek kellett kincskeresést szervezni). Így idénaz olimpia utáni héten táboroztunk együtt és jó volt megtapasztalni, hogy a gyerekeink java része is követte a nagy eseményt, megvitattuk az eredményeket és a történeteket. Titkos büszkeséggel töltött el minket, hogya táboros pólón ugyanaz a logó szerepel, mint amit több olimpikonon, kajakon és kenun is láthattunk. Olyan érzés volt, mintha egy csapatba tartoznánk... Most pedig itt egy találkozás lehetősége, amikor mindez valósággá is válhat.

Mi a lányokkal, valamint a műsor főszerkesztőjével és operatőrével reggel kilenckor érkeztünk meg a találkozó helyszínére. A cél az volt, hogy mindenki egy kicsit felengedjen, s a gyerekekkel felvegyenek kisebb anyagokat, ami arról szól, milyen is korzettesnek lenni. A kiválasztott lányok igazi „hétpróbásnak” számítanak ezen a területen, hiszen mindegyikük mögött hosszú idő, több – korzetben eltöltött - év van. A megszólalók csinosak, mosolygósak, s felszabadultan mesélnek a tapasztalataikról. De a mostani bátorságuk mögé nemcsak én, aki évek óta ismerem őket, hanem talán azok is beleláthatják a könnyeket, az elkeseredettséget, akik először hallanak erről az egésztől. Hiszen a korzettes élet sosem úgy kezdődik, hogy az érintett gyermek bátran felvállalja ezt a kényelmetlen és amúgy „tök ciki” eszközt. Rengeteg - szülőktől, társaktól, szakemberektől - érkező támogatásra van szükség ahhoz, hogy egyáltalán elinduljanak az úton. S aztán ne szégyennel, takargatással, utálattal teljen ez az idő. Az érintett gyermekek jó része ma is elutasítja a kezelést, s nincs erő, ami meggyőzné arról, hogy a korzettel is ugyanolyan életet lehet élni, mint nélküle. Minden médiában történő szereplésünknek tehát ez a nem titkolt célja: hogy felhívjuk a figyelmet a kezelés fontosságára, ismertté tegyük ezt a nem mindennapi kezelési módot, s ezáltal könnyebbé tegyük a jövő korzetteseknek dolgát. Azt reméltük, hogy egy Szilágyi Áronnal történt találkozásról szóló riport még több embert ültethet a képernyők elé, s még több érintetthez érhetünk el.

Azonban ott, a helyszínen, tíz órakor persze semmi más, csak maga a találkozás volt a fontos, hogy nemsokára valóban egy olimpiai bajnokkal találkozunk... Az izgatottságot tapintani lehetett a levegőben. Ami nem meglepő, hiszen így emberi, így természetes, s nem is annyira a kamerának, mint inkább a megtiszteltetésnek szólt. S aztán meg is érkezett az olimpiai bajnok, szerényen és természetesen bemutatkozott a lányoknak, s az első percek megilletődöttsége és mindannyiunkra átragadt zavara lassan oldódni kezdett. Annál jobb belépője azt hiszem nem is lehetett volna, mint az egyik első mondata: „észre sem vettem, hogy mi van rajtatok”. Hiszen épp ez a lényeg. Ezeknek a gyerekeknek valóban nem a korzett az ismertőjegye, az „csak” valami, amit óriási lelkierejével, akarattal legyőztek. Legyőznek nap, mint nap. Ahogy egy sportoló is megküzd a maga nehézségeivel, árnyaival minden edzésen. Így ezzel a közös szállal el is indult a beszélgetés, később Áron jól viselte a faggatást az olimpiáról, a győzelemről, a tanulmányairól szóló végeláthatatlan kérdéseket, amikre feltehetően hazaérkezése óta mindennap, a számtalan meghívás alkalmával mindannyiszor válaszol. Egy alapvetően zárkózottnak tűnő fiatalembertől nagy teljesítmény, hogy minden - a mienkhez hasonló - felkérésnek igyekszik eleget tenni, hiszen tudja, hogy az óriási siker példaképpé is emelte őt, s így a személyével hatással van másokra. A mi lányainkat pedig nem kellett féltetni (főleg miután már a kamerát is kikapcsolták): cserfesen, csillogó szemmel, megállás nélkül sztoriztak neki a táborokról, a korzethez fűződő emlékeikről. Áron akkor már nem egy olimpia bajnok volt, hanem csak valaki, akivel meg szerették volna osztani az örömeiket és a tapasztalataikat valamiről, ami az eddigi életük egyik meghatározója volt. S hogy sose felejtse, amit a lányok meséltek, egy korzettet viselő plüss Malackával is megajándékozták őt. Most már – Malacka révén – ő is közénk tartozik, tényleg egy csapat vagyunk, nemhiába az a közös logo!

A találkozásról azóta a néhány perces riport is lement a tévében. A műsor főszerkesztője egy családtagja révén szintén érintett a gerincferdülésben, de nem ez játszotta az elsődleges szerepet abban, hogy fontosnak tartotta megmutatni az ügyünket. Abban viszont volt szerepe, hogy néhány

percben is informatív, hangulatos riport készült, amely nemcsak a nézőknek nagy élmény, de megőrzi a találkozást a résztvevőknek is. Bár ők azt hiszem, amúgy sem felejtik azt a napot...